

NYCTOPHILIA

Ομαδική έκθεση

Διάρκεια: 12.12.14 - 17.01.15

Συμμετέχουν: Δημήτρης Μπάμπουλης, Λευτέρης Τάπας, Νίκος Μάρκου, Παντελής Χανδρής, Γιώργος Πρίνος, Βαγγέλης Γκόκας και η Μαρία Κριαρά

*Don't leave. Please, stay. It's nice to be in the dark, right? You can relax a little. No brittle smiles. No air kisses. No sarcasm. Forget the stress. The worry. The petty skirmishes. Life is too short. Too short for cruelty. Close your eyes...
- Unknown*

Η νέα ομαδική έκθεση στη γκαλερί CAN εστιάζει στο υποσυνείδητο και το ονειρώδες, στην ηδονή της νύχτας, στην έμπνευση και την άνεση που βρίσκει κάποιος μέσα στο σκοτάδι παρουσιάζοντας έργα που ανασύρουν στην επιφάνεια ζητήματα υπαρξιακά, μεταφυσικά αλλά και αισθητικά.

Κάποιοι περιπλανώμενοι Γάλλοι ψιθύρισαν ότι οι καλύτερες ώρες για να διαβάσει κάποιος φιλοσοφία είναι 1-5 το πρωί. Μας βόλεψε και το ακολουθήσαμε. Η νύχτα είναι αναθεώρηση, όχι λογιστική, ποιητική. Το στυλό ρέει πιο μαλακά. Το ίδιο και η σκέψη. Και το πινέλο. Η νύχτα καμιά φορά βοηθάει. Το "καμουφλάζ" των μορφών κάνει την πραγματικότητα να φαίνεται λιγότερο τρομακτική.

Στο μαύρο άμορφο γλυπτό με τον τίτλο *Soul Tank* που κυριαρχεί στο κέντρο του χώρου ο **Δημήτρης Μπάμπουλης** δημιουργεί μια "Δεξαμενή Ψυχής". Ένα γλυπτικό-αντικείμενο το οποίο εξυπηρετεί ως δοχείο στο οποίο κάποιος μπορεί να εναποθέσει την ψυχή του κι έπειτα να περιπλανηθεί πιο ανάλαφρος και καθάριος.

Στο έργο *Nightscape* ο **Λευτέρης Τάπας** συνεχίζει την συλλογιστική της δουλειάς του με κοπτικά έργα όπου η ύλη γίνεται σκοτάδι και το κενό φως, με έναν έναστρο ουρανό από σχισμές που κατά τον Μπωντλαίρ ισοδυναμεί με τα σημάδια μιας άγραφης γλώσσας που όλοι ξέρουν να ερμηνεύουν.

Στο φωτογραφικό έργο του **Νίκου Μάρκου** στο σύνολό του συναντά κανείς αυτό που εν συντομία ο Λακάν αποκαλεί *Tuché* - δηλαδή μια *αφορμή*, μια *συνάντηση* με το πραγματικό στην πιο ακούραστη έκφραση της. Με τη νυχτερινή εικόνα *Untitled 15/06/2010* από τη σειρά

Nature Monuments ο Μάρκου μας θυμίζει πως με τη φωτογραφία πάντα θα κοιτάμε αυτό που ήταν και ποτέ αυτό που είναι και συνάμα πως αιώνια μια φωτογραφική στιγμή θα είναι πάντα μια *Invitation au voyage*.

Το σχέδιο του **Παντελή Χανδρή** πραγματεύεται τον τόπο σε σχέση με τον χρόνο, ακόμα και την υποκειμενικότητα της όρασης καθώς χαρτογραφεί από μνήμης με λευκό καρμπόν σε μαύρο φόντο ένα πραγματικό νησί που συνήθιζε να επισκέπτεται συχνά. *Αν σιωπήσω, αν κλείσω τα μάτια μου, αν προσπαθήσω να φέρω στην επιφάνεια κάθε δυνατή λεπτομέρεια θα αναδυθεί από μόνη της η εικόνα όπως έχει; ή μέσα σε ένα περιβάλλον συναισθηματικής συνειδητότητας; Χέρσα, κι έρημα, τα νησιά του Χανδρή φεγγίζουν ή βυθίζονται μέσα στο σκοτάδι σαν υβριδικοί τόποι ρεαλιστικοί και ταυτόχρονα απόκοσμοι.*

Τοπίο δεν είναι απαραίτητα μονάχα μια θάλασσα ή ένας κάμπος στο ηλιοβασίλεμα. Καμιά φορά είναι απλά ένα αντικείμενο, ή και η λεπτομέρεια ενός προσώπου. Το έργο *Concrete Block* του **Γιώργου Πρίνου** είναι ένα τέτοιο *Τοπίο*. Μια εικόνα που μας θυμίζει τα διάσημα λόγια του Ρολάν Μπαρτ πως η φωτογραφία είναι ανατρεπτική όχι όταν τρομάζει, απωθεί ή ακόμη και στιγματίζει, αλλά όταν είναι στοχαστική... όταν σκέφτεται.

Ο συμβολισμός που συνοδεύει τη λέξη νύχτα δεν συνδέεται μόνο με το μαύρο, το σκοτεινό, το όνειρο, τον έρωτα και την ποίηση. Κουβαλά συνάμα και αναφορές σε μια πιο σκοτεινή πλευρά του ανθρώπου και την σχέση του με τον θάνατο, τη βία, το σατανικό αλλά και το ιερό, το πραγματικά τρομακτικό αλλά και το αινιγματικά ανεξήγητο. Η ζωγραφική γκάμα του **Βαγγέλη Γκόκα** καλύπτει ολόκληρο αυτό το φάσμα από την αποτύπωση της καθημερινότητας -αντικείμενα, πρόσωπα, τοπία- ως και τα πιο αλλόκοτα, σχεδόν μυστικιστικά σκηνικά. Τα έργα του *Seven*, *Pieta* και *Άτιτλο (Κουρτίνα)* παρουσιάζουν το πλήρες εύρος των δρόμων που κατευθύνεται η σκέψη που περιπλανιέται τη νύχτα αλλά και τη συνεχή αναζήτηση και πάλη του ζωγράφου με το θέμα του και το ίδιο το αντικείμενο της ζωγραφικής πράξης.

Η **Μαρία Κριαρά** σε συνέχεια της σειράς έργων της τελευταίας της ατομικής, παρουσιάζει ένα σχέδιο με μολύβι που αναπτύσσεται σε τρία σκέλη, γύρω από την ευρύτερη θεματική του "*καμουφλαρισμένου θανάτου*". Τρεις ετερόκλητες εικόνες μιας πισίνας τη νύχτα, του Σκανδιναβού Asmund Laerdal με τη πρώιμη κούκλα πρώτων βοηθειών *Rescue Annie* και ένα film still από το *Throne of Blood* του Ακίρα Κουροσάβα πλέκουν τον σύνθετο αφηγηματικό ιστό του έργου της.